

Dobosy Kinga vagyok harmadéves/végzős ITF-es hallgató, és Barcelonát választottam a szakmai gyakorlatom elvégzésére. Így az Erasmus+ keretein belül eltölthettem két csodás hónapot ebben a mesés városban.

Számomra nem volt kérdés, mikor egy évvel ez előtt jelentkeztem a programra, hogy hova szeretnék menni. Ismeretlenül is Barcelonára esett a választásom, mert úgy éreztem látnom kell. Az ország valamilyen szinten adott volt, hiszen spanyol két tannyelvű gimnáziumba jártam, így ez mindenképp könnyebbéget jelentett.

A kezdeti örömet azonban hamar megtörte, hogy úgy nézett ki, egy lehetetlen küldetésre vállalkoztam. Nagyjából 4 hónappal kiutazásom előtt kezdtem el foglalkozni azzal, hogy céget keressek, azonban ez nagyon nehéz feladat teljesen egyedül. Több mint 60 céget kerestem meg első körben angol nyelven, majd később spanyol nyelven, önéletrajzzal, motivációs levéllel, de a legtöbb esetben még csak választ sem kaptam. Az a néhány cég, aki visszaírt, ők is annyit jeleztek vissza, hogy nem keresnek most gyakornokot, vagy egyáltalán nem is tudnak alkalmazni. Folyamatosan böngésztem spanyol álláshirdető oldalakat is, heteken keresztül, eredménytelenül. Már kiterjesztettem a keresést több spanyol városra is. Végül eljött az a pont, mikor az egészet feladtam. Majd néhány nappal később, mikor már be akartam zárni végleg az álláshirdető oldalakat, a lap tetején megakadt a szemem valamin, amit mintha nekem találtak volna ki. Gyakornokot keresnek- ugyan fizetés nélkül- egy művészeti Galériába. Azonnal elküldtem a jelentkezésemet, és innentől felgyorsultak a dolgok. Néhány e-mailváltás, és egy rögtönzött telefonbeszélgetés után biztos lehettem benne, hogy július elejétől a Galería Maxó lelkes gyakornoka lehetek.

Azonban fellélegzésre nem volt még lehetőség ezen a ponton sem. Jött a másik kihívás; szállást találni. Ezzel sem jártam sok sikerrel eleinte, mert a nagyja, olyan áron volt, amit nem engedhettem meg magamnak. Egyik alkalommal, végső elkeseredésemben beírtam a keresőbe, hogy „olcsó diák szállás Barcelonában”, és legnagyobb meglepetésemre az első találat egy diák szállásközvetítő oldal volt. Végül találtam egy szimpatikusnak tűnő szobát, 300 euro/ hó áron, ez még az olcsóbb kategóriába tartozott, viszont nem futotta többre. Kisebb malőr után sikerült lefoglalni a szállást is, mindezt utazás előtt kevesebb, mint egy héttel intéztem el véglegesen. Így már mindössze, egy repülőút választott el, attól, hogy egy másik világba csöppenjek. Nehezen viseltem, mert nem szeretek repülni, így a legszebb pillanat az volt, mikor végre földet értünk, jó spanyol szokáshoz híven egy óras késéssel.

Megérkezésem után ért az első meglepetés a lakással kapcsolatban, miszerint a két lakótársam két hét múlva hazarepül. Egyik srác Peru- ba, a másik meg Venezuelába; és utána bizony teljesen egyedül fogok lakni. Így történt, hogy ugyanannyi pénzért, lett egy lakásom a két hónapra, ahol egyedül lakhattam. Nagyon jó helyen volt a szállásom, közvetlen metró megálló mellett, a környéken mindent lehetett kapni, amire csak szükségem lehetett, a munkahelyem nagyjából fél óra metróval egy átszállással.

A város gyönyörű, sajátos hangulattal, pörgős, izgalmas város, ahol még eltévedni is jó. Rengeteg hatalmas régi épület, varázslatos Barri Gótic, modern építészet, és rengeteg park, ezek jellemzik

elsősorban. Az emberek nagyon kedvesek, segítenek, senki nem rohan soha sehova, és az az érzés, hogy a tengerpartra bármikor le lehetett menni, hihetetlen volt számomra. Bár az időjárás, nem járt mindig a kedvemben, mert persze, mikor a galériában dolgoztam, verőfényes napsütés volt, de hétvégéken meg többször esett, vagy felhős volt az ég.

A spanyol hangulatot nagyon hamar meg lehet szokni, minden sarkon kávézó, rengeteg piac; mindenhol sok ember, állandóan beszélnek, magyaráznak... Barcelonában még a metrózás is igazi showmússal jár; önjelölt művészek egész hadát hallgathatod meg egy-egy utazás során.

Egyetlen hátulütője a városnak, hogy az élet elég drága. Legalábbis egy ösztöndíjas egyetemistának mindenképp. Egy ebéd 10 euro körül van, kávé péksüteménnyel 2 euro. Természetesen otthoni főzéssel jócskán lehet csökkenteni a kiadásokat, ugyanakkor az alap élelmiszerek is drágábbak, mint otthon.

Nagyon rövid időm volt beleszokni az új környezetembe, hiszen várt a munkahelyem. Az első hetemet úgy kezdtem el, hogy a főnököm épp külföldön volt, így vele nem is találkoztam. Hamar kiderült, hogy már két galéria is van, nem rég nyílt egy új, a következő utcában. Mindenki nagyon kedves, és segítőkész volt velem, kiderült, hogy bár Spanyolországban vagyunk, a Galériában egyetlen lány volt, aki tényleg spanyol származású, de az ő neve pedig Africa. Ezáltal elég nemzetközi csapatba kerültem, volt: venezuelai, argentin, guatemalai, puerto ricoi, francia, olasz, angol, kínai és török munkatársam is. Közös nyelv alapvetően a spanyol volt, de sok esetben egy érdekes spanyol és angol keverékét beszéltük, hogy biztosan megértsük egymást. Illetve egy két gyakornok egyáltalán nem beszélt spanyolul, de ez nem okozott problémát, mert majdnem mindenki jól beszél az angolt is, ami elég ritka a spanyoloknál.

A munkánk igazából arról szólt, hogy a Galéria fő profiljának minősülő kis fakeretes térhatású papírképeket készítsük el, teljes manufaktúra, minden kézzel készül, kezdve a fa keretek összeragasztásától, majd széleinek lecsiszolása, aztán sötétbarnára pácolás, a hátára az egyesével nyomdázott papírból matrica ragasztása, majd a képek keretenkénti méretre vágása, beragasztása, falra kiakasztás, majd végül az eladással zárul. A gyakornok minden munkafolyamatban részt vett, így rengeteget csináltam a fenti folyamatok mindegyikét, emellett sokszor, ha kellett egyedül voltam az új Galériában, ahol a boltért feleltem, a vevőkkel beszélgettem, eladtam nekik. Ezt nem bízták rá mindenkire, nagyon nagy felelősséget jelentett, ott lenni, figyelni, hogy minden rendben legyen.

A kis képeken kívül még voltak festmények is, melyek mindegyike eredeti, egyesével festett darab, illetve árultunk játékgyűjtőknek kis modell játékokat is. Valamint vannak különleges „alkotások” is, amelyek bár eladóak, annyira extrémek, hogy inkább mondanám a bolt dekorációjának, semmint valamit, amit bárki is megvenne. Egyik legfontosabb dolog az volt, hogy minden egyedi, kézzel készített, még a védőkarton, vagy a rajztartó hengerek is, amikbe csomagoltuk az eladott festményeket. Nagyon szerettem itt dolgozni, mert egész nap volt mit csinálni, nem kellett ugyanazt, lehetett kicsit ezt csinálni, aztán kicsit meg azt, hogy ne unjuk meg, mindezt remek hangulatban, beszélgetve, zenét hallgatva, minden nap új emberekkel találkozni.

Ami miatt még ezt mondhatom az egyik legjobb munkahelyemnek, mióta dolgozom, az a csapat, és a rendszeres csapatépítő programok, így a közös bulizás, mozizás, céges vacsorák...

Összességében, biztosan a legjobb döntéseim közé tartozik, hogy belevágtam ebbe az utazásba, rengeteget tanultam, új embereket ismertem meg, lehetőségem volt egy gyönyörű városban élni. Mindenkinek csak ajánlani tudom, Barcelonát minden szempontból. A Galériát pedig, mint munkahelyet (még akkor is, ha spanyolul egyáltalán nem tud, mert ez itt nem probléma), nem csak kreatív/ művész szakos hallgatóknak, a gyakornokok többsége főleg gazdasági és marketing-kereskedelem szakon tanult, de mindenkit szívesen látnak, bármikor! Ha tehetem, még biztosan újra megnézem ezt a várost, ha pedig úgy alakul, akár dolgoznék is ismét a Galériában, bár már nem, mint gyakornok.

